

maal, er Svørgsmaalet om Sygdom og trængende Gamle noget helt Andet. De Ting kunne slet ikke sammenlignes. Den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 4de Valgkreds spurgte, hvad vi ville gjøre, som staa paa den anden Side. Nu er det ganske vist langt fra, at vi, som i politisk Henseende staa paa den anden Side, ville tilegne os Vren for, hvad der i det Hele gjøres i Landet, og navnlig Vren for, hvad der gjøres i Kjøbenhavn. Men jeg skal som Repræsentant for Kjøbenhavn tillade mig at henvise til, hvorledes den ene Virksomhed optages efter den anden, hvorledes hele nye Avarter reise sig i Byen, hvorledes der gives Arbeide til enhver Mand, som kan og vil arbejde paa rimelige Vilkaar. Jeg skal yderligere tillade mig at henvise til, hvorledes Kjøbenhavns velhavende Borgere Nar efter Nar fylde Magistratens Begattnings Medlitioner, hvorledes den ene Bygning reiser sig efter den anden, sigtende til fremme allehaande velgjørende Formaal, og hvorledes Nød og Ulykke afhjælpes Nar efter Nar ad privat Bei. Naar man kan henvise til den Slags Ting, turde det være overflødig atter og atter at tale om at gaa til Statskassen. Der er jo blevet stærkt fremhævet, at der skulde gives Grunde, hvorfor man ikke kunde lægge alle mulige Byrder paa Statskassen. Jeg skal tillade mig at bemærke, at det maa være de Herrers Sag, som ville lægge helt nye og ukjendte Byrder over paa Statskassen, at vise, at det er berettiget. Statskassen er jo i Virkeligheden ikke Andet end vore egne Lommer, og det kan ikke nytte Noget at ville gjøre gjældende, at Statskassen skal afhjælpe al den Nød og al den Glendighed, som maatte findes i Samfundet. Der behøves jo slet ikke Andet end f. Ex. en uhykkelig Krig til, at Statskassen bliver fuldstændig tom, og i Stedet for at kunne opfylde alle de Bøxler, der nu trækkes paa den, bliver nødsaget til at lægge uhyre store Byrder paa Borgerne. Jeg skal dertil sige, at det forekommer mig, at de Herrer, som atter og atter ville lægge nye Byrder paa Statskassen, derved grave en Grav for det, de kalde det folkelige Selvfthre. Det er mig aldeles klart, at, hvis man, saaledes som Tendenten nu for Tiden synes at være, vil lægge alle mulige Udgifter til de forskjellige Samfundsbehov over paa Statskassen, vil man derved efterhaanden lægge en Magt i Regjeringens Haand, som maa gjøre, at ogsaa den kommunale Forvaltning vil komme i den vedkommende Statsembedsmands Haand. Det kan ikke nytte, at man vil bilde sig ind, at man saaledes atter og atter kan forlange

Tilskud fra Statskassens Side, uden at man derved skulde tilføie det kommunale Selvfthre et ubodeligt Knæk. Det er Noget, som giver sig af sig selv, og som ligger i Forholdenes egen Natur, at Staten maa udøve en Kontrol med de Tilskud, den yder. Den vil gjøre det, og det virkelige Forhold vil blive, at den vedkommende Statsrepræsentant i alle disse Tilfælde faar den afgjørende Stemme. Jeg kan for mit eget Vedkommende som Kjøbenhavns Borger udtale, at jeg mener, at Kjøbenhavns Kommune er fuldt vel i Stand til at opfylde de forskjellige Fordringer, som med Billighed og Føie kunne stilles til den. Og jeg ønsker paa ingen Maade som Kjøbenhavns Borger at modtage Tilskud fra Statskassen, som gjør, at den kommunale Frihed, vi sidde inde med i Kjøbenhavn, skal blive forulempet og indskrænket ved Regjeringens Indblanding.

Neergaard: Jeg kunde egentlig lige saa godt have frasøgt Ordet, men det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Halkier) giver mig Anledning til, da jeg nu har faaet Ordet, at gjøre et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem fremsførte som en Hovedgrund til, at han, og som jeg antager, forskjellige af hans Meningsfæller skulde modsætte sig det Statstilskud, der her er Tale om, at et saadant Statstilskud vilde berøve Kommunerne den Frihed, de have. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han talte om de almindelige Banskæligheder ved denne Sag, og om, at det Princip, som man her søger at faa fast, vilde, naar det førtes ud i Livet, efterhaanden komme til at berøve det kommunale Liv sin Frihed. Man kunde sige dertil, at man ganske vist kunde tænke sig Principet udført i Pragis saaledes, at det vilde have denne Følge, men det maatte da være Lovgivningsmagtens Sag i ethvert enkelt Tilfælde, hvor der syntes at være Anledning til, at Staten ydede Tilskud til Kommunerne, for at de bedre og fyldigere kunne udføre deres Opgaver i Samfundsvellsets Tjeneste, at drage Omsorg for, at Kommunerne ikke led Stade paa deres Frihed, og det have Forslagsstillerne til dette Lovforslag i fuldeste Maal gjort. Jeg veed ikke, hvorledes man skulde tænke sig, at de kommunale Raad rundt om i Landet skulde have en Skygge af mindre Frihed til at disponere over de kommunale Midler til Fattigunderstøttelse, efter at dette Lovforslag er vedtaget end før. Der er jo ikke den mindste Indskrænkning deri. Og hvis det ærede Medlem vil vide, hvorfor Mange anse det for ikke alene ønskeligt, men hvis vi se